

VIỆT KIỀU CÀNG NHƯ TRÂU VIỆT NAM NỘI ĐỊA CHƯA CÀNG ĐÃ NHẬU

Câu nói “Việt Kiều hải ngoại càng như trâu” chắc đã quen thuộc với người trong nước, do những người thân từ Mỹ, Canada hay những nước khác về kể lại, hoặc cũng có một số ít người từ Việt Nam đi qua thăm viếng, tham quan du lịch, công tác về đã huyền thiên cho người trong nước...

Thực hư thế nào? Chắc không là chuyện mới mẻ đối với mọi người, thế nhưng để hiểu rõ ràng thì không phải ai cũng có đủ kiến thức mà nhận định. Nếu người sống ở hải ngoại thì xem đây là chuyện thường tình, nhìn ở góc độ tế nhị thì đó là một câu nói thiếu suy nghĩ. Vì sao? Đối với xã hội công nghiệp phát triển lâu năm, con người làm việc như một cái máy khá hoàn chỉnh, sáng ra làm việc ở công sở, chiều về rước con, chăm sóc việc nhà, bếp núc vv. Tối đến thì xem tin tức, thời sự, cuối tuần thì mua sắm hay đi dạo, thể dục vv, vì sống tha hương nên ai cũng phải chạy theo kim tiền, điều dễ hiểu là để họ có được một cuộc sống ngang hàng như dân bản xứ hay cao hơn một chút

nếu có thể được, nên họ phải cố gắng học tập và làm việc. Một số ít người lạm dụng chế độ ưu đãi của chính phủ nên chỉ ở nhà để xin trợ cấp gia đình nghèo đông con hay xin trợ cấp bệnh tật vv. Tuy nhiên, hầu hết Việt kiều đều làm việc cật lực để có cuộc sống thành đạt nơi xứ người. Ở hải ngoại mỗi người dân đều có trách nhiệm và bổn phận, quyền lợi của mình nên xã hội có sự công bằng và bình đẳng, tầng lớp giàu nghèo khác biệt rất ít, người giàu cũng có xe hơi đẹp, người kha khá, trung bình hay nghèo cũng có một chiếc xe, tùy theo nhãn hiệu đắt giá hay rẻ tiền, vì ai làm việc cũng phải trả thuế bắt buộc từ những khoản trích trước trên lương cho vào quỹ xã hội, bệnh tật, thất nghiệp, hưu trí..., khi mua sắm hay chi trả bất cứ việc gì thì phải thông qua ngân hàng. Đến khi họ có bệnh hoạn, hưu trí hay thất nghiệp đều có quỹ cho những khoản chi phí này, nên khi người làm việc ở xã hội này thì yên tâm khi có những bất trắc xảy ra. Hơn nữa, hàng năm những người đi làm đều có những ngày lễ hay nghỉ hè để đi du lịch nghỉ ngơi cùng với gia đình vv. Tất cả mọi người đều có những kỳ nghỉ hè ở mọi nơi một cách dễ dàng, khi về già hay bệnh tật thì không phải lo.

Nhưng ở xã hội Việt Nam thì lại khác hẳn, người giàu thì quá giàu, người làm chủ công ty khi thuê nhân công lại không chỉ trả lương một cách xứng đáng, ngoại trừ một vài công ty khá lớn của nước ngoài. Ở Việt Nam lại thường nghe nói rằng Việt kiều ở hải ngoại *cày như trâu*, một buổi nhậu cũng không dám đi dự. Vì những người chủ cả làm thương mại ở Việt Nam quen thói ăn chơi với những hợp đồng béo bở, chỉ cần nhậu vài chầu, điện thoại rìng rìng, vài câu nói là hợp đồng được lập ra hàng chục ngàn đô la béo bở, bỏ túi gần trọn vẹn, vì đâu có gì khó, khi kê toán chỉ khai nhẹ lại số thu hay chi phí cao, thì lãi suất sẽ vào trọn túi mấy anh chị *đại gia thời thượng* này, sự kiểm soát về thuế tại Việt Nam lại quá lỏng lẻo, các ngành nghề thuật cũng thế, ca sỹ rồi người mẫu hoa hậu thu hàng trăm ngàn đôla cả năm mà thuế đóng là bao? Vô hình chung những đại gia này đã giàu lên từ sự bóc lột người kém may mắn và nghèo khó mà ra. Vì họ đâu có thuê một Oshin mà phải trả cả một đến hai ngàn đôla/tháng (gross), và họ không đòi nào trả lương cho một thư ký, kỹ sư từ hai đến ba, bốn ngàn đô (gross) vv, nên có thể từ đó tở mới ra tay hại chủ hay bòn rút tiền quỹ thu chi khi có dịp thì chủ làm gì hay biết, đó là lẽ tất nhiên mà. Những *đại gia thời thượng* này đi Mỹ hay nước ngoài như đi chợ, nhà cửa thì kẻ hầu người hạ, tối về khuya lơ khuya lắc đâu có sao. Không có gì bận tâm ngoài việc kiếm thêm hợp đồng béo bở khác. Người lao động thì nghèo khó, có bệnh hoạn thì không có tiền lo, nếu không có con cái, *cái khó bó cái khôn*. Rồi xã hội tạo ra sự khác biệt quá rõ rệt này.

Xe bọc thép chống đạn

Đi ngược thời gian những năm 75 đến 90, người Việt Nam trong nước cũng thâm lắm, có khá lên cũng giấu giếm vì sợ kiểm kê tài sản, có giàu là nhờ buôn lậu từ bắc chí nam, hay từ miền tây lên Sài Gòn, từ biên giới sang các tỉnh vv. Những người giàu này hình như cũng hết thời, vì sự thay đổi kinh tế từ bao cấp sang thị trường, không chuyển đổi thì làm sao mà giàu có được. Rồi đến thời mở cửa, ai cũng có cơ hội nhất là phái nữ do từ nước ngoài thân nhân hay mấy anh đại gia hay có ít tiền đầu tư cần có chỗ nương tựa rồi từ đây mà phát lên từ sự quản lý lỏng lẻo của nhà nước, rồi ngày càng nhiều công ty theo kiểu chuỗi dây chuyền, công ty này đẻ ra công ty kia, nhà hàng này đẻ ra nhà hàng kia, shop này đẻ ra shop kia hàng loạt... rồi những mối tình éo le xảy ra thời mở cửa. *Đại gia thời thượng* cũng từ những anh công nhân nghèo, quan chức vv thời bao cấp có một vài mảnh đất của ông bà để lại hay bòn rút rồi thành *đại gia cao su* hay *đại gia đất đai*, *đại gia cho vay* mà không cần một trình độ quản lý nào cũng có thể có cuộc sống hơn thiên hạ, phương tiện du hí như xe hơi chống đạn, phi cơ riêng, trực thăng, du thuyền hàng triệu đô la vv, hay từ những anh lao động nghèo rồi tổ chức hội hè, cho vay nặng lãi, một lời mười, mười năm sao mà bỏ qua được, cơ hội ngàn vàng kiếm tiền không cần lao động chỉ biết lời chứ không lỗ, dù có nhiều nạn nhân dưới tay họ, họ cũng bất cần chỉ cần trong túi mỗi tháng vài chục phân lãi cũng có thể bay ra nước ngoài thưởng ngoạn rồi khoe khoang là đã biết nơi này chỗ

nợ với thiên hạ. Hiện trạng làm ít mà hưởng nhiều là hiện trạng Việt Nam, thông tin thì hiểu hời hợt mỗi chỗ một chút, ba mớ này cấm ba mớ kia cho đủ lạng.

Có một số người Việt Nam khi làm chủ thì mang suy nghĩ vơ vét, ngay cả sống ở hải ngoại, lời 10 thì khai 1, thuê nhân công thì không khai thuê trả giá bèo, khách hàng chỉ trả tiền thì yêu cầu tiền mặt với lý do là để có thể qua con nguy biến vì lời ít quá, giá hàng vô cao quá vv... mà không đủ để tậu thêm nhà cửa, phương tiện cao cấp. Có lẽ chỉ có một số ít là nghiêm túc với việc khai thuế cho chính phủ sở tại.

Tình hình Việt Nam đang căng thẳng với Trung Quốc hiện nay, làm các doanh nghiệp làm ăn với họ cũng đang run lẩy bẩy nếu việc Trung Quốc cấm vận Việt Nam xảy ra. Hy vọng rằng sự căng thẳng sẽ đến hồi kết thúc, người dân sẽ được làm việc, đại gia thì sẽ rút ra những bài học kinh nghiệm để có thể giúp đỡ những người lao động, để giảm đi sự cách biệt quá lớn giữa người giàu và người nghèo trong xã hội.

Ngày mai không xa, hy vọng xã hội Việt Nam sẽ không còn sự khác biệt quá lớn này, nếu như xã hội có những nhân tài công minh thực sự, biết kiểm soát và tạo ra chế độ phân chia công bằng cho mọi người, sự khác biệt giảm đi, những con đường rồi lại đẹp hơn có xa lộ hẳn hoi chứ như Việt Nam hiện nay thì chưa có xa lộ cho những chiếc xe hơi bóng loáng kia du hí. Hy vọng tất cả mọi người đều *cày như trâu* để có sự công bằng trong xã hội: có *cày như trâu* thì mới có hưởng thụ bền vững, và đó là việc nên làm vì cuộc sống sung túc và tiến bộ cho nước Việt Nam ngày mai.

Nguyễn Thị Tuyết HD 83-86